

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգևածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մատթևոս 11:28

Բարի լուր

ՄԱՅԻՍ 2024, N4 (157)

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԲԱՐԻԼ
ԼՈՒՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մայիս 2024, N4 (157)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՐ

<u>Սաշա եղբոր քարոզը</u>	1
<u>Խաչի նշանակությունը</u>	5
<u>Այս դեպքից հետո բժիշկը դադարեց արեհիստ լինել</u>	8
<u>Պոլինա քրոջ վկայությունը</u>	10
<u>Երկրորդ հնարավորություն</u>	12
<u>Օձը եկեղեցում</u>	14
<u>Մարդկության պատմության մեջ ամենամեծ անձնավորությունը</u>	16

Միրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Միրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հաղցն՝ info@barilur.org

Մաշա եղբոր քարոզը

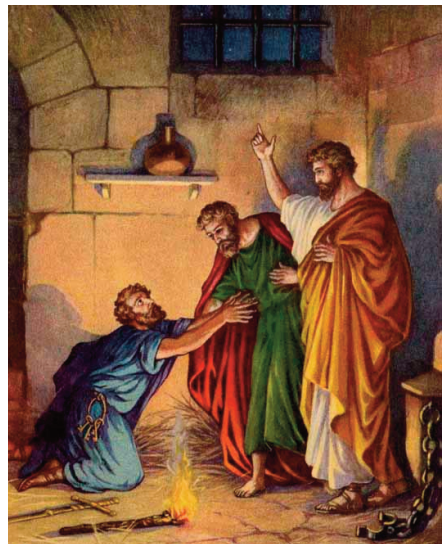
Սիրելի՛ հավատակիցներ, ես արդեն 25 տարի է, ոչ իմ կամքով ապրում եմ ԱՄՆ-ում: Մենք ապրում էինք Վլադիկավկազում: Ծընողներս հավատացյալ էին: Մայրս դոկտոր էր: Հայրս աշխատում էր իր մասնագիտությամբ, բայց նրան մեղադրեցին որպես հանցագործի և վռնդեցին աշխատանքից. հավատացյալները այն ժամանակ չէին կարող լավ աշխատանք ունենալ: Եվ ամբողջ մեր կյանքում, ինչքան որ ես հիշում եմ, մեզ մշտապես խաբում էին: Մայրս էր հաճախ լաց լինում, թե իր հետ անարդար են վարվում աշխատավայրում, խաբում են: Մենք սովորել էինք այդպես ապրելուն և երբեք ոչ մեկից չէինք վիրավորվում: Մեր սեղանին մշտապես դրված էր Սուրբ Գիրքը: Հիշում եմ, երբ Գորբաչովը դարձավ նախագահ, այսպիսի բան հայտարարեց. 2000 թվին բոլորը պիտի ունենան իրենց բնակարանները (ես արդեն ամուսնացած էի և տուն չունեի, ունենալու հույս էլ չունեի): Մարդիկ, իհարկե, ցնծության մեջ էին. բնակարան են

ունենալու: Բայց ես, քանի որ շահ էին մեզ խաբել, դրա վրա հույս չունեի: Եվ ահա 2000 թվին մեզ բոլորիս վռնդեցին տներից: Հայրս, քույրս թողեցին բնակարանները. դա 1992 թվին էր:

Սուրբ Գիրքը ոչ մեկին չի խաբում: Հաճախ մեզ թվում է՝ եթե ունենանք շատ փող, տուն, մեքենա..., երջանիկ կլինենք, մեզ ոչ մի վատ բան չի պատահի. դա ամենամեծ խաբկանքն է: Ամերիկայում ցանկացած մեծ սուպերմարկետի մի պատը տրամադրված է դեպրեսիայի դեղերին: Եվ մարդիկ շատ արագ սպառում են դրանք: Ունեն ամեն ինչ՝ մեքենա, սնունդ՝ անգամ անվճար, ինչքան ուզում ես, կե՛ր: Բա որտեղի՞ց է դեպրեսիան: Բոլորն են գնում այդ դեղերը, բացի մեր քույրեղբայրներից. մենք նրանց քարոզում ենք՝ դեպրեսիայի դեղեր չգնե՛ք: Ազատագրվե՛ք ձեր մեղքերից, և ձեզ դեղեր պետք չեն գա: «*Եւ հոն գիշերը Պողոսին տեսիլք մը երևցաւ. Մակեդոնացի մարդ մը կայներ կ'աղաչէր անոր ու կ'ըսէր, Մակեդոնիա անցիր*

և օգնէ մեզի» (Գործք 16:9): Պողոսը հասկացավ, որ դա Աստծուց է, և պետք է գնալ, նրանց էլ Բարի Լուրը ավետել: «Եւ անկէ ալ Փիլիպպէ, որ է Մակեդոնիայի մէկ մասին գլխաւոր քաղաքը կողմնիա (գաղթականների վայր). և այն քաղաքին մէջ քանի մը օր կեցանք» (Գործք 16:12): Նրանք քարոզեցին սինագոգում, և այդ մեծաքանակ ժողովրդի մեջ միայն մէկ կին՝ Լիդիա անունով, ընդունեց Խոսքը և նրանց տարավ իր տուն, հյուրասիրեց: Իսկ հավատացյալ կնոջ համար անկարելի էր օտար տղամարդկանց հրավիրել տուն: Բայց նա արեց դա, քանի որ տեսել էր, որ այդ մարդիկ սովորական մարդիկ չեն, և վստահ էր, որ իրեն չեն դատապարտի: Այդ օրը նրա տանը հավաքված բոլոր մարդիկ հավատացին և մկրտվեցին Հիսուս Քրիստոսի անունով: Շարունակելով՝ 19-33 Խոսքերում ականատես ենք լինում մեծ հրաշքի. այն բանտապետը, որ Խոսքը քարոզող Պողոսին և Շիղային անարգելով ծեծել ու բանտն էր գցել՝ ոտքները կոճղի մեջ դրել, նույն այդ բանտապետը ծնկել էր ու լվանում էր նրանց արնաշաղախ ոտքերը և աղաչում էր՝ տներէր, ի՞նչ անեն, որ փրկվեն: Այդ օրը փրկվում են նա և իր ողջ տունը: Մենք չենք նկատում, որ նման դեպքեր հաճախ լինում են նաև մեր օրե-

րում: Մարդկային ամբոխը անկառավարելի է ու չարությամբ լցված. նրանք պատրաստ են հոշոտելու իրենց ձեռքն ընկածին: Այդպես էր այն ժամանակ, այդպես է և այսօր: Ես ականատեսն եմ նման դեպքի. երբ հարցնում ես՝ ինչո՞ւ ես ծեծում, պատասխանում է՝ չգիտեմ. բոլորը ծեծում են, ես էլ եմ ծեծում: Այդ ամբոխը ծեծում էր Պողոս առաքյալին՝ որևէ պատճառ չունենալով, ծեծում էին փայտերով. որևէ մեկը «ճաշակե՞լ է»՝ նման ծեծ: Մենք երբեք չպետք է գնանք ամբոխի ետևից: Ի՞նչ եք կարծում, ի՞նչ էր մտածում Պողոսը այդ ժամանակ՝ արնաշաղախ, ծեծված, ջարդված, բանտում կրկնակի փակերի տակ, մութ, շուրջը բոլորը չար մարդիկ... «Ինչո՞ւ եկա

այստեղ, ո՛չ գումար, ո՛չ հաց ու ջուր, ո՛չ մի շնորհակալություն...»: Պողոսը այսպես չէր մտածում. նա տեսիլք էր ունեցել՝ մի մակեդոնացի օգնություն էր խնդրում, և այդ տեսիլքի ետևից էր եկել: Բանտապետը չարություն էր արել ու զնացել հանգիստ քնել : Նման մարդիկ էլ կան: Իսկ Պողոսն ու Շիղան՝ կոճղերի մեջ, փառաբանում էին Տիրոջը: Հանկարծ երկրաշարժ եղավ, բանտապետը ևս ցնցվեց. նա հասկացավ, որ դա պատահական չէր, որ դա Տերից էր: Նա վազեց դեպի կալանավածները և նրանց ոչ թե ջանաց նորից փակի տակ դնել, այլ ծնկեց՝ տերեր, ի՞նչ անեն: Եվ Պողոսը արհամարհված, անարգված մարդուց վերածվեց «ուսուցչի»: Սիրելիներս, ի՞նչ եք կարծում, ո՞վ էր այն մարդը, որ տեսիլքի մեջ Պողոսին օգնության էր կանչում: Օգնություն խնդրում են սովորաբար թույլերը: Ուրեմն, ո՞վ էր այդ թույլ մարդը. դրանք այն չար մարդիկ էին, որ Պողոսին ծեծում էին փայտերով: Չարություն կարող է անել ցանկացած մարդ, ցանկացած երեխա, դրա համար պետք չէ սովորել, պետք չէ ինստիտուտ ավարտել: Նրանց համար սպանելը հեշտ է, քան սիրելը, չարություն անելը հեշտ է, քան բարություն անելը: Բայց կգա ժամանակ, և կխնդրեն. «Օգնի՛ր մեզ, մենք չար մարդիկ ենք»: Եթե

մարդը չար է էությանմբ, նա չար է ամեն տեղ՝ ընտանիքում, դրսում, շրջապատում... Բայց ամենից ավելի չար է ինքն իր հանդեպ:

Հիտլերի խորհրդական Բոքսանի համար մի հոդված կար. նա եղել է խիստ աթեիստ, հալածել է հավատացյալներին, դաժանաբար սպանել: Նրա որդին դարձել է հավատացյալ, քահանա: Հարցին՝ ինչո՞ւ է քահանա դարձել, չէ՞ որ իր հայրը այդքան դաժան է վարվել հավատացյալների հետ, պատասխանել է.

–Հենց դրա համար էլ դարձել եմ քահանա: Ես չեմ ուզում ապրել այնպես, ինչպես ապրել է իմ հայրը: Նա ամբողջ կյանքը տառապել է և դաժան վախճան է ունեցել:

–Իսկ Չեզ մոտ գալի՞ս են նախկին զինվորականներ՝ խոստովանության,- հարցնում է թղթակիցը:

–Այո՛: Մի անգամ մեկը նստած էր շա՛տ տխուր: Նա ասաց. «Ես մահ եմ փնտրում, ես սպասում եմ՝ թե երբ եմ այրվելու դժոխքի կրակների մեջ»: Նա հիտլերյան բանակում էր ծառայել: Երբ գրավել էին Լեհաստանը, հարբած, ուրախությունից իրենց կորցրած՝ մտնում էին ժողովրդի մեջ, սպանում՝ ով պատահեր, և դրանից ցնծում էին: Նա փախչող ժողովրդի ետևից նետում է սվինդանակը: Դանակը մխրճվում է 12-ամյա մի աղջնակի թիկունքը: Ու

մինչև այդ օրը մեռնող երեխայի հայացքը նրան հանգիստ չէր տալիս. նա մեռնում է այս զինվորի աչքերի առաջ: «Ես քսան տարի է՝ հանգրստություն չունեմ. չեմ կարողանում ուտել, քնել, ընտանիք կազմել. ես ուզում եմ դժոխքում այրվել այդ աղջնակի համար»: Մի քանի օրից նա ինքնասպանություն գործեց:

Սիրելիներս, չարությունը ոչ մեկին երբեք հանգիստ չի տալիս, եթե անգամ նա այսօր հանգիստ քնած է: Այսօր քնում է, վաղը քունը կորցնելու է: Երբեք չարություն անող մարդը չի կարող օրհնված լինել: Բայց եթե մարդու սրտում է Աստված, նա գիտի, որ ամեն բան փոխվելու է:

Քրիստոսը խաղաղություն բերեց երկրի վրա: Միայն Նրա մոտ է հանգիստն ու խաղաղությունը: Մի օր ինձ ծանոթ մի կին մոտեցավ. լաց էր լինում. «Ես պետք է բնակարանս վաճառեմ. իմ բոլոր հարևանները վատն են: Բայց իրականում խնդիրը իր մեջ էր: Նրան խորհուրդ տվեցի.

-Տա՛նյա, գնա՛, հարևաններիցդ ներողություն խնդրիր:

Մի քանի օրից Տանյան եկավ՝ էլի լացելով.

-Ի՛նչ երջանկություն է ապրել մեզան հարևանների կողքին. իմ հարևանները ոսկի են:

Նա ներում է խնդրում, և հաջորդ առավոտ մեկը կաթ է բերում, մեկը՝ հաց (այրի էր, ուներ երեք երեխա):

Քույրե՛ր, եղբայրներ, երբ իմ սրտում չկա խաղաղություն, բոլոր մարդիկ վատն են՝ իշխանավորները, երկրի նախագահը, երեխաները, հարսը, փեսան... բոլորը վատն են: Բայց երբ Աստված փոխում է սիրտդ, ամեն բան գլխիվայր շուռ է գալիս: **Փիլիպեցիներ 4:1.** ամբողջ Աստվածաշնչում դուք այսպիսի Խոսքեր չեք գտնի. *«Ուսրի, իմ սիրելի ու բաղձալի եղբայրներս, իմ ուրախութիւնս ու պսակս, այսպէս հաստատուն կեցեք Տէրոջմով, սիրելիներս»:* Ես զարմանում եմ՝ որտեղի՞ց էր նա գտել այս բառերը. բայց նա գտել էր: Դուք գիտե՞ք՝ ու՛մ է գրել այս Խոսքերը. նրանց, ովքեր իրեն ծեծել էին: Նրանք Պողոսի համար դարձել էին ամենասիրելիները, որովհետև նա հաղթել էր նրանց: Գիտե՞ք, ծնողն էլ այդպիսին է. եթե ունի հիվանդ երեխա, ամենից «շատ» սիրում է նրան, թեև գիշերները չի քնել, տանջվել է այդ երեխայի ձեռքը: Սիրելիներս, եթե կան մարդիկ, որ ձեզ չարություն են անում, նրանք կարող են դառնալ ձեր ամենասիրելիները: Այո՛, դժվար է սիրել թշնամուն: Մի օր տուն եկա, տեսնեմ՝ չեչենները մորս ծեծել էին, հորս՝ ծեծել և արդուկներով այրվածքներ պատճառել. ասացե՛ք, ես կարո՞ղ էի նրանց սիրել: Պետք եղան տարիներ, որ ես խաղաղվեի: Անցան տարիներ: Պատերազմական դրություն էր: Ես իմ տա-

ըն ընդունեցի 19 չեչենների, կերակրում էի, ես էլ իրենց հետ էի ուտում և ոչինչ չէի ասում այդ դեպքի մասին: Բայց երբ ինչ-որ տեղից իմացան, նրանցից 15-ը ընդունեցին Հիսուսին և մկրտվեցին: Հիմա նրանք իմ քույր-եղբայրներն են: Շատ ծանր էր ինձ համար նրանց ներելը, բայց միայն ուժեղ մարդը կարող է ներել: Դ-ա մեծ հաղթանակ է: Աստված խաղաղություն է դրել իմ սրտում: Իսկ եթե ձեր

շուրջը կան մարդիկ, որ չար են ու ձեզ չարություն են անում, մի տրտմեք. դրանք թույլ մարդիկ են: Կգա մի օր, որ կասեն՝ օգնե՛ք, ես հոգնել եմ իմ չարությունից: Միայն ուժեղ մարդը կարող է սիրել ու անել բարին: Եղե՛ք ուժեղ, ամուր հավատքով: Մի՛շտ ունեցեք Աստվածաշունչը ձեր սրտերում և ձեր ձեռքերում: Աստված ձեզ երբեք չի թողնի: Ամեն:

ԽԱՉԻ

ՆՇԱՆԱԿՈՒԹՅՈՒՆԸ

Այնպիսի մի փորձաքար, ինչպիսին Խաչի քարոզչությունն է: Ոչ մի տեսություն, ոչ մի կրոն չեն սասանել երկրների պետական կառույցներն այնչափ և այնպես, ինչպես սովորական քարոզը Խաչի մասին: Ոչ մի գաղափարախոսություն, ոչ մի փիլիսոփայություն չեն ծնել այդքան թշնամություն, ատելություն, հակամարտություն և ավերիչ, դաժան պատերազմներ, որքան Խաչի մասին սովորական քարոզչությունը:

Շատ աթեիստներ ասում են, որ

Խաչը բազում փորձանքներ ու տանջանքներ է բերել մարդկությանը (խաչակրաց արշավանքներ, ինկվիզիցիա), իսկ ինչքան տառապանք են բերել խաչակիր «հոգևոր» մարդիկ՝ Խաչի անունով ...

Մարդկանց կողմից աստվածացրած խաչը այլասերված ուսմունքի խորհրդանիշ դարձավ, ինչը սարսափելի հետևանքներ է թողել, բայց ոչ Քրիստոսի Խաչը: «Խաչապաշտներից» ոչ մեկը իրականում չի իմացել Խաչի իրական նշանակությունը: Իրենց մոլուցքով բռնված՝ նրանք շատ հաճախ իրականում

հանդես են եկել Խաչի դեմ՝ հալածելով ու սպանելով Քրիստոսին անկեղծ արտով ծառայողներին, ինչի մասին ասել էր Տերը. *«Իրենց ժողովարաններէն դուրս պիտի չգեն չեզ. ու ժամանակ ալ պիտի գայ որ ամէն ով որ չեզ սպաննէ, այնպէս պիտի սեպէ թէ Աստուծոյ պաշտօն կը մատուցանէ: Եւ այս բաները չեզի պիտի ընեն՝ անոր համար որ ոչ Հայրը ճանչցան, ոչ ալ զիս»* (Հովհ. 16:2-3): Նրանց խաչը Քրիստոսի Խաչի հետ ոչ մի ընդհանրություն չունեն: Գողգոթայի Խաչի մասին ճշմարտությունը նրանց այնքան խորթ էր, որքան խորթ էր հեթանոսներին, որոնց նրանք ցանկանում էին «լուսավորել» իրենց «խաչակրաց արշավանքներով»:

Մարդիկ ոչ առաջ են հասկացել, ոչ էլ հիմա են հասկանում Գողգոթայում Քրիստոսի կատարած մեծ

Գործի արժեքը: Չեն ընդունել ու շարունակում են չընդունել Տիրոջ՝ Խաչի վրա կատարած Ձոհը՝ նախընտրելով երկրպագել խաչի պատկերը և ոչ Խաչյալին:

Նրանց հավատքի հույսը ոչ թե Կենդանի Հիսուս Քրիստոսն է, այլ քրիստոնեության խորհրդանիշը՝ խաչը: Այդպիսի հավատքը չի տանում Քրիստոսի ճանաչմանն ու Նրա փրկության ծրագրին: Չնայած Խաչի մասին մտացածին, շեղված ուսուցումներին՝ իրականում կատարվող ամեն բան բարձրաձայնում է Տիրոջ գալուստի մասին: Քրիստոսի՝ Խաչի վրա կատարած Ձոհի վրա է բոլոր մեղավորների փրկության միակ հույսը: Ով հավատում է Հիսուսի՝ Գողգոթայում կատարած Գործին, արդարանում է և Քրիստոսով ստանում Հավիտենական Կյանք: Սա է Ավետարանի Բարի լուրը:

Աստծո Որդի Հիսուս Քրիստոսը մեր բոլորի մեղքերի համար Իր Անձը գոհեց և խաչվեց ավազակների հետ միասին. *«Որ մեր մեղքերը իր մարմնովը խաչափայտին վրայ վերցուց, որպես զի մենք մեղքերեն ազատվենք, ու արդարութեան համար ապրինք. որուն վերքերովը դուք բժշկուեցաք»* (Ա Պետր. 2:24), - համոզված ասում է Պետրոս առաքյալը: Քրիստոսի տված փրկությունը մենք ոչ թե մեր արժանիքների համար ենք ստանում, այլ ձրի՝ միայն Հիսուսի Շնորհքով: Սա Աստծո պարգևն է մեզ: Պողոս առաքյալն ավելի է խորացնում այս միտքը Հռոմեացիներին ուղղված նամակում. *«Այսինքն Աստուծոյ արդարութիւնը, որ Յիսուս Քրիստոսի հաւարքէն է, ամէն հաւարացողներուն ու անոնց ամէնուն վրայ կ'ըլլայ, քանզի իւրութիւն չկայ: Վասն զի ամէնը մեղք գործեցին, և Աստուծոյ փառքէն պակասած են: Եւ անոր շնորհքովը չորի կարողարանան Քրիստոս Յիսուսով եղած փրկութիւնովը: Չոր առաջուրնէ սահմանեց Աստուած՝ քաւութիւն ըլլալու անոր արինին հաւարքով, Աստուծոյ երկայնամրութեան արեւնները առաջուրնէ գործուած մեղքերուն բողոքին տալովը՝ իր արդարութիւնը ցուցնելու համար»* (Հռոմ. 3:22-25): Հա-

վատում եք դուք այս Խոսքերին, հավատում եք Խաչյալին:

«Հիմարություն է, խելագարություն», - արհամարհական հայտարարում է տրամաբանական եզրահանգումների սովոր հույնը: «Չի կարող պատահել, հնարավոր չէ, որ Աստված այդպիսի ճանապարհով գործի մեր փրկությունը», - վրդովվում է բարեպաշտ հրեան: Սա նրա համար գայթակղություն է և հայիություն Աստծու անվանը: «Փառք Տիրոջը Իր քանկագին փրկության համար», - գոհությամբ բարձրաձայնում է հավատացյալ մեղավորը:

«Խաչի քարոզչությունը, - ասում է Պողոս առաքյալը, - մեզ՝ փրկվածներիս համար Աստծո գործությունն է»: Ոչ թե խաչի պատկերը, այլ Խաչի մասին քարոզը, նրա իրական նշանակության մասին խոսքը իր մեջ կրում է Աստծո անսահման գործությունը, ամեն հավատացողին փրկելու կարողությունը:

Ինչով և ինչպես է դրսևորվում այդ գործությունը: Առաջին հերթին՝ բաժանումով: Խաչը մեծ գործություն ունի: Այն մաքսավոր Մատթեոսին գատեց մյուս մաքսավորներից, Ջեբեղեոսի որդիներին, Սիմոնին և Անդրեասին՝ մյուս ձկնորսներից, խաչի վրա զոջացող ավազակին՝ չզոջացողից, համոզված փարիսեցի գիտուն

Սավուդին՝ կրոնավորությունից:

Քրիստոս Տերն ասաց, որ իր պատճառով ընտանիքներում բաժանություններ են լինելու, որովհետև ընտանիքում մեկը ընդունելու է Հիսուսի փրկությունը, մյուսը մերժելու է:

Սովորաբար բաժանությունը բացասական երևույթ է, բայց Գողգոթայի Խաչից բխող բաժանությունը բարի է. այն զատում է մեղքը մեղավորից, լույսը խավարից, չարը բարուց, հավատը կրոնավորությունից: Դրանից հետո ճշմարիտ հավատացյալ, վերստին ծնունդ ստացած մարդը, անկախ իրենից, զատվում է նույնիսկ իրեն շատ հարազատ մարդկանցից՝ ոչ թե ֆիզիկապես, այլ ապրելակերպով ու վարքով:

Այո՛, Խաչի քարոզչությունը զորեղ բաժանող ուժ է, բայց այն երբեք չի դրդում ճշմարիտ հավատացյալներին ինկվիզիցիայի կամ խաչակրաց արշավանքների:

Քրիստոսի Խաչն ունի նաև հզոր միավորող ուժ: Այն միավորեց ավագակին Հիսուսի հետ, անհավատ Թովմասին՝ իր Փրկչի հետ, Սավուդին՝ իր նախկին թշնամի քրիստոնյաների, հարուստ Փիլիմոնին՝ ստրուկ Ունեսիմոսի, եթովպացի ներքինում՝ Փիլիպոսի հետ: Հազարավոր տարիներ Քրիստոսի Խաչը միավորել է միլիոնավոր մարդկանց տարբեր ռասաներից և դասերից՝ Աստծո որդիների ընտանիքում:

Պյոտր Կոլիբաև

«Նաչի դնի» շաբաթաթերթ

31.03.2007 N 2019

ԱՅՍ ԴԵՊՔԻՑ ՀԵՏՈ ԲԺԻՇԿԸ ԴԱԴԱՐԵՑ ԱԹԵԻՍՏ ԼԻՆԵԼ

-Մայրի՛կ, ես չեմ ուզում հավատացյալ լինել: Ես ուզում եմ բոլորի նման լինել,- դասերից հետո մայրիկին ասաց առաջին դասարանցի Ալյոնկան:

-Ինչո՞ւ,- հարցրեց մայրը:

-Որովհետև բոլորը ծիծաղում են ինձ վրա: Մա ինձ ստիպում է լաց լինել: Եթե ինձ չթողնես անհավատ դառնալ, ես այլևս դպրոց չեմ գնա:

-Լա՛վ: Արի՛ խոսենք, իսկ հետո ինքդ կորոշես:

Այլոնկան գլխով համաձայնության նշան արեց և նստեց մոր կողքին: Մայրը սկսեց խոսել:

-Աղջի՛կս, երբ դու ընդամենը հինգ ամսական էիր և նոր էիր սովորում նստել, ծանր հիվանդացար: Ես ու հայրիկդ շատ լաց եղանք:

Մենք չէինք ուզում քեզ կորցնել. դու մեր առաջին դուստրն էիր, մեր փոքրիկը: Բժիշկներն ասում էին՝ անհնարին է, որ դու բուժվես: Ես և դու հիվանդանոցում էինք: Բժիշկները շարունակում էին կաթիլային ներարկումները և շատ էին ծակում քո փոքրիկ, նիհարիկ ձեռքերը: Երբ շունչդ կտրվում էր, քեզ թթվածնի պարկ էին տալիս... Ես հուսահատության մեջ էի: Կյանքն ամեն ժամ հեռանում էր քեզանից:

Եվ հետո մի գիշեր, երբ դու նորից վատացար, ես ուժասպառ ծնկի եկա, ինչպես մի անգամ ինձ սովորեցրել էր իմ տատիկը, և աղոթեցի քեզ համար. «Բուժի՛ր նրան, Տե՛ր: Հրա՛շք արա, Տե՛ր», - աղերսում էի ես: Օ՛, ես երբեք չեմ մոռանա դա: Ես երկա՛ր լաց եղա ծնկներիս վրա ու խաղաղություն լցվեց սիրտս: Հիշեցի մանկությունս, հավատացյալ տատիկիս, Քրիստոսի մասին նրա պատմածները, նրա պարզ աղոթքները: Ես հասկացա, որ քեզ ոչ ոք չի կարող օգնել, ոչ ոք չի կարող փրկել

քեզ, բացի Նրանից՝ Հիսուսից: Եվ գիտե՛ս, Այլո՛նկա, Նա դա արեց: Դա իմ կյանքի առաջին աղոթքն էր. և դու խորը քնեցիր: Որոշ ժամանակ անց, ի զարմանս բոլոր բժիշկների, դու լիովին առողջ դուրս գրվեցիր հիվանդանոցից: Ես և հայրիկդ աշխարհի ամենաերջանիկ մարդիկ էինք, մենք բոլորին և ամենուր պատմում էինք, թե ինչ է Տերն արել մեզ համար: Քեզ բուժող բժիշկը խոստովանեց, որ նա դադարել է աթեիստ լինել:

Ահա՛, աղջի՛կս, այդ ժամանակից ի վեր մենք շատ ենք սիրում Տիրոջը, Ով կատարեց այս հրաշքը: Հիմա որոշի՛ր, Այլո՛նկա, հավատացյա՛լ ես ուզում մեծանալ, թե՞ ոչ: Մտածի՛ր, թե ի՛նչ է արել Հիսուսը քեզ համար, թե ինչպե՛ս է Նա սիրում քեզ: Դու արդեն մեծ ես, ամեն ինչ ինքդ պետք է որոշես, իսկ ես գնամ ընթրիք պատրաստելու:

Երբ մայրիկը նորից վերադարձավ Այլոնկայի սենյակ, աղջիկը

ծնկի եկած շնչում էր.

- Հիսուս, ների՛ր, խնդրո՛ւմ եմ,
ների՛ր: Ես չգիտեի, որ Դու այդքան
շատ բան ես արել ինձ համար: Ես

ուզում եմ միշտ հավատացյալ լինել,
Տե՛ր:

Պատմություն՝ Ելենա Չեպիկկա

Պոլինա քրոջ վկայությունը

Ուզում եմ ձեզ պատմել, սիրելիներս, բոլորովին վերջերս իմ ունեցած տեսիլքը: Կիրակի առավոտ շատ վաղ արթնացա. ինչ-որ մեկը ինձ արթնացրեց: Մնացի պառկած: Տեսնում եմ ինձ՝ 2 երեխաներիս հետ. դեպի լեռն ենք բարձրանում: Տեսնում եմ շատ խաղաղ, հանգիստ, գեղեցիկ վայր: Լռություն էր: Շատ մարդիկ կային, շատ-շատ: Հավատացյալներ էին՝ ծեր, երիտասարդ, պատանի... Բոլորը կանգնած էին ու զբաղված էին իրենց գործերով, մտքերով: Նրանք թեև զբաղված էին, բայց ես տեսնում եմ, որ ոչինչ չեն անում: Հանգիստ գնում էին, հանգիստ խոսում: Հետո շրջվում եմ մյուս կողմ: Տեսնում եմ՝ շատ քիչ մարդիկ՝ մեկ շարքով գնում էին: Գնում էին

դեպի առջևում երևացող լեռները, որ հսկա դարպասներ էին հիշեցնում: Այս մարդկանց գլխավերելում մեծ ու պայծառ լույս կար: Նրանք գնում էին հանգիստ, խաղաղ: Երեխաներիս ասում եմ՝ փառք Աստծուն, ես գտա, ես հասցրեցի: Կարծես հասկանում եմ, որ նրանք գնում են փրկության, և ուզում եմ անապայման նըրանց միանալ: Ու վազում եմ դեպի այդ փոքր խումբը: Մնացել էր մի քիչ, որ հասնեի՝ մոտ 15 քայլ: Այդ պահին մի քույր՝ մեր եկեղեցուց, բղավում է.

-Պոլինա, Պոլինա, շտապիր, շատ քիչ ժամանակ է մնացել...

Ես ավելի եմ արագացնում վազքս՝ մի փոքրիկիս գրկած, մյուսին մի կերպ հողերով քաշելով: Մնացել էր մեկ քայլ, որ

հասնեի, առջևս կանգնեց հրեշտակը՝ հսկա, բարձրահասակ, ճերմակափայլ հանդերձներով, սուրը ձեռքին: Սարսափեցի ու աղերսանքով ասացի.

–Ես չեմ փրկվի, ես չեմ փրկվի, գոնե երեխաներին փրկիր:

Նրա ձեռքին հայտնվեց մի գիրք կամ տետր: Երբ տեսա, վախից սիրտս կարծես դադարեց բաբախել:

–Ինչ է քո անունը,– հարցրեց նա:

Ասացի անունս: Նա նայեց գրքի մեջ, ապա ասաց՝ քո անունը գրված է: Ես միացա այդ խղճին, և փառաբանության սաղմոս երգելով գնում եմք: Հետո տեսնում եմ՝ աջ կողմից վազում է եղբայրս՝ ընտանիքով, ու բղավում է.

–Պոլինա, Պոլինա, փրկիր մեզ:

Ձեռքս մեկնում եմ, որ քաշեմ նրանց դեպի ինձ, այդ պահին մի հզոր կայծակ է խփում:

Ու իմ առջև կանգնում է հրեշտակը.

–Նրանց շահ-շատ են զգուշացրել, բայց իրենք են իրենց ընտրությունը կատարել. դու նրանց չես կարող փրկել:

Հրեշտակի խոսքը լսեցին նաև նրանք: Եղբայրս լացով դեպի ինձ մեկնեց երեխաներին.

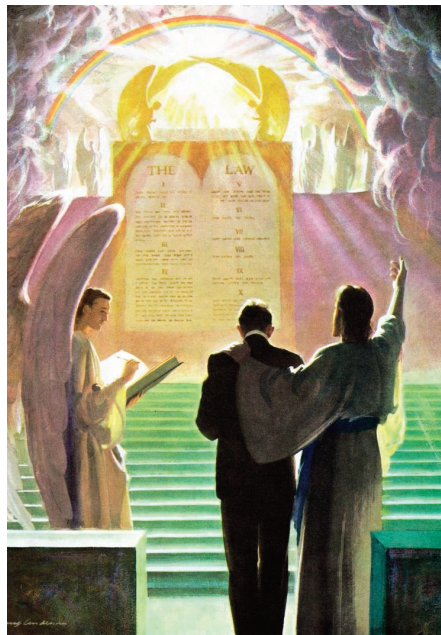
–Գոնե երեխաներին փրկիր: Ես ձեռքերս մեկնում եմ երեխաներին, բայց հրեշտակը ասում է ինձ.

–Դու չես կարող նրանց փրկել. նրանք քո երեխաները չեն:

Ես լացով թեքվեցի եղբորս.

–Ներիր ինձ, ես չեմ կարող ձեզ փրկել, չեմ կարող:

Մեր խումբը շարունակեց գընալ, իսկ նրանք վազում են, վազում ու չեն հասնում: Բայց մենք հանգիստ էինք գնում: Հետո տեսնում եմ՝ գետինը ճեղքվեց, և դուրս հորդեց մի ահռելի կրակ, իսկ կրակի միջից՝ չարի հրեշտակները: Դրանք այնքան շատ

էին ու այնքան արագ էին վազում, որ չէի հասցնում նայել:

-Փրկէ՛ք, փրկէ՛ք մեզ,- բղաւում էին մարդիկ մեր ետևից:

Ուզեցի շրջվել, տեսնել՝ ինչ եղան հարազատներս: Հրեշտակը կանգնեց իմ առջև.

-Ետ մի՛ նայիր, առաջ՝ նայիր: Նրանց էլ չես փրկի. նրանք իրենք են կատարել իրենց ընտրություն-

ընդ: Ես այնպիսի ցավ էի զգում, երբ լսում էի նրանց աղերսալի ճիչը, լացը, բայց ոչինչ անել չէի կարող: Իսկ մեր շարքը գնում էր առաջ, և երբ ներս մտանք, ամեն ինչ փակվեց:

Ես վեր թռա, ու արդեն մեկ շաբաթ է, բայց դեռ այդ տեսիլքի մեջ եմ:

Երկրորդ հնարավորություն

Ծնվել եմ 1981թ.-ին Երևան քաղաքում: Հայրս՝ Խաչիկը Բարխուդարյան, 1984թ.-ին ապաշխարեց, դարձավ «Հիտունական» եկեղեցու անդամ, ձեռնադրվեց սպասավոր, այնուհետև ապաշխարեց մայրս: 1990թ.-ին որպես փախստական տեղափոխվեցինք ԱՄՆ: Մեր ընտանիքում ծնվեցին տասը երեխա: Ծնողներին հետ միասին գնում էինք եկեղեցի, աղոթում էի, կարդում էի Սուրբ Գիրքը, բայց դպրոցական շրջապատը և վատ ընկերակ-

ցությունը ինձ շեղեցին հավատքի կյանքից: Ես ընտրեցի աշխարհը և ինչ որ նրա մեջ է: Եվ սկսվեց իմ փորձություններով լի կյանքը: ԱՄՆ-ում դատապարտվեցի 3 անգամ՝ առաջինը՝ որպես անչափահաս: Ծնողներս անդադար աղոթում էին, հայրս խրատում էր ինձ ու ընկերներին, ես ընդունում էի դա, բայց ազատության մեջ հայտնվելուց հետո կրկին վերադառնում էի իմ մեղավոր կյանքին: Սակայն օրերից մի օր Տերը հրաշք արեց իմ կյանքում: Մեծ վի-

ճաբանության մեջ ընկա, և այդ կովի ժամանակ ինձ մահացու վիրավորեցին: Ընկերներս ինձ հասցրին հիվանդանոց. արնահոսում էի. հասկացա, որ մահանում եմ: Սկսեցի զոջումով աղոթել, ներում էի խնդրում Տիրոջից արարքներին ու մեղքերին համար, բայց դա միայն շուրթերովս էի ասում, սիրտս քարացած էր, ու չրկար զոջում: Կրծքավանդակիցս մինչև գոտկատեղ բաց վիրահատությունից հետո բժիշկը ապշած էր մնացել. «Նոր ծնունդդ շնորհավոր», - ասաց ինձ, քանի որ հրաշքով էի ողջ մնացել՝ միլիմետրերի տարբերությամբ չէին վնասվել երկու գլխավոր աորտաները, այլապես մահն անխուսափելի էր: Եվ նույն օրը կեսգիշերին իմ հիվանդասենյակ ներս մտան երկու մեծահասակ, ճերմակ վարսերով քույրեր, հարցրեցին՝ ինչպես եմ, և ասացին, որ ինձ համար աղոթել ես, և հեռացան: Վստահ եմ, որ Տերը Իր ծառաներին էր ուղարկել ինձ մոտ ծնողներին աղոթքով՝ կրկին անգամ ապացուցելու ինձ, թե որքան շատ է ինձ սիրում:

Բայց ես նորից չխրատվեցի: Հաճախակի բացակայում էի տրնից: Եվ մեկ օր տուն եկա, տանը

հյուր կար. լիբանանցի Էդվարդ եղբայրն էր, ով ծառայում էր Տիրոջը՝ բանտերում Ավետարանի Խոսքը տարածելով: Ինձ տեսավ, նստած տեղից վեր կացավ կանգնեց ու մարգարեացավ՝ Տիրոջ քարոզիչը պիտի ըլլաս: Ինձ հաճելի էին այդ խոսքերը, բայց ես, նայելով իմ ապրած կյանքին, չկարողացա հավատալ, որ տարիներ հետո այդ խոսքերը իրականանալու են իմ կյանքում:

Որոշ ժամանակ անց՝ 2004թ.-ին, ինձ ետ ուղարկեցին Հայաստան՝ առանց ընտանիքիս հրաժեշտ տալու: Ու ես մնացի մենմենակ՝ հեռու ընտանիքիցս: Բայց Տերը մեծ գործ ուներ ինձ հետ անելու: 2013թ.-ից սկսած նորից վերադարձա եկեղեցի, Տեր Հիսուսը ինձ երկրորդ հնարավորությունը տվեց:

Տերը ոչ միայն ինձ ֆիզիկապես փրկեց, այլ նաև հոգիս ապրեցրեց: 2014թ.-ին դարձա եկեղեցու անդամ, և դա բավական չէր, 2015թ.-ին Տիրոջ օրհնությամբ ընտանիք կազմեցի: Դա էլ բավական չէր. ինը տարում Տեր Հիսուսը մեզ պարգևեց վեց զավակներ:

Եվ վերջապես 2024թ.-ին՝ 20 տարի անց, ինձ՝ որպես արդեն

դարձի եկածի և վերստին ծնված մարդու, կրկին ԱՄՆ-ի Կառավարությունը թույլ տվեց վերադառնալ հարազատներիս մոտ:

Գոհանում եմ Տիրոջից իմ կյանքում կատարված բոլոր մեծ հրաշքների և ողորմությունների համար ու նաև այն բանի համար,

որ ծնողներիս աղոթքները չմընացին անպատասխան, քանի որ վաղուց պիտի կորսված լինեի, բայց Տերը գիտի՝ ինչպես փրկել մեղավորին:

**Հովհաննես եղբայր,
ք. Երևան, Մասիվ 2 տարածք**

Օձը եկեղեցում

Պատմում է ականատեսը: Հովիվը ամբիոնի առաջ Խոսք էր խոսում: Եկեղեցում հավաքույթ էր: Մարդիկ նստած էին ու լսում էին Խոսքը: Եվ ահա ծառայության ընթացքում Աստծո հրեշտակը մոտենում է Աստծո զավակին և ասում. «Ես գոհ չեմ այս մարդկանցից, ես դեմ եմ այս եկեղեցուն, քանի որ նրանց սրբություն կան թաքնված մեղքեր: Ես կբացեմ քո հոգու աչքերը, և դու կարող ես ինքդ տեսնել»: Այդ պահին բացվում են այդ անձնավորության հոգու աչքերը, և նա տեսնում է՝ հսկա օձը եկեղեցում: Դա տեսնում էր միայն այս եղբայրը: Թե՛ հովիվը, թե՛ մյուսները չէին տեսնում: Օձը մոտենում էր և խայթում մարդկանց գլուխներ-

ը՝ մեկը մյուսի ետևից: Օձը խայթում էր մարդկանց միտքը: Երբ բոլորին «մշակեց», դուրս եկավ: Ավարտվում է հավաքույթը, այս եղբայրը մոտենում է հովվին և պատմում տեսածը:

-Դու պետք է բոլորին հրավիրես զղջման, խոստովանության, ասում է նա, քանի որ շնտ անհանգստացած էր:

- Բավական է,- զայրանում է հովիվը,- չհամարձակվեմ նրանց դատել: Մեր եկեղեցին գտնվում է Քրիստոսի Արյան պաշտպանության ներքո: Դու միշտ նեգատիվ ես խոսում մեր եկեղեցու մասին: Ո՞վ ես դու, որ մեզ դատես:

-Բայց ես տեսա դա իմ սեփական աչքերով,-ասում է Աստծո մարդը:

-Ես խորհուրդ կտամ քեզ՝ գնա բուժվելու,- պատասխանում է նրան հովիվը:

-Դու ինձ չե՞ս հավատում. . .

Իհարկե,Աստծո մարդը հիասթափված էր, քանի որ հավատացած էր, որ հովիվը իրեն կլսեր և մարդկանց կմղեր զոջման:

Հրեշտակը նորից մոտենում է Աստծո մարդուն.

-Դու տեսա՞ր այն մեծ օձը:

-Այո՛, այս եկեղեցում դե կա,- պատասխանում է Աստծո մարդը:

-Այո՛, այս եկեղեցում գրեթե բոլորը գաղտնի մեղք են գործում և չեն ուզում թողնել իրենց չար գործերը ու դառնալ Աստծուն,- ասում է նրան հրեշտակը:

-Հենց դրա համար էլ դուք կարողանում է եկեղեցի մտնել, և նա է ղեկավարում այս եկեղեցին: Օձը խայթում էր մարդկանց միտքը և թունավորում կասկածամտությամբ ու անհավատությամբ: Շատ եկեղեցիներ կան, որ խեղաթյուրում են Ավետարանը, քարոզում են սուտը:

Անցնում է կես տարի: Մի օր Աստծո մարդը երբ տուն էր գրնում, հրեշտակը նորից է հայտնվում և ասում նրան, որ անցնի իր եկեղեցու մոտով, քանի որ ինքը ինչ-որ բան պիտի ցույց տա նրան: Աստծո մարդը արդեն վա-

ղուց այնտեղ չէր եղել: Նա մոտենում է եկեղեցուն: Շատ մարդիկ կային հավաքված: Հովիվը նույն ձևով քարոզում էր, կարծես ոչինչ չէր եղել: Մարդիկ նստած լսում էին: Հրեշտակը նորից բացում է Աստծո մարդու աչքերը, և նա տեսնում է արդեն անթիվ-անհամար օձեր եկեղեցում, դրանք դեմեր էին ու չարի ուժեր: Եկեղեցին լցված էր դրանցով:

- Քանի որ նրանք չեն զղջացել իրենց մեղքերի համար, դարձել են իրենց տիրոջ՝ սատանայի ստրուկները,- ասում է հրեշտակը:

«Յիսուս պատասխան տուա անոնց, ճշմարիտ ճշմարիտ կ'ըսեմ ձեզի թէ Ամէն ով որ մեղք կը գործէ, անհկա մեղքի ծառայ է» (Հովհ. 8:34):

«Զէ՞ք գիտեր թէ որո՞ւ որ անձերնիդ ծառայ կ'ընծայէք հնազանդելու, ծառայ էք անոր՝ որո՞ւ որ կը հնազանդիք, թէ՛ մեղքի՝ որ մահուան կը տանի, և թէ՛ հնազանդելու՝ որ արդարութեան» (Հռովմ. 6:16):

«Քանզի մեղքին վարձքը մահ է, բայց Աստուծոյ ձրի պարգևը յաիտենական կեանք՝ մեր Տէրոջը Յիսուս Քրիստոսի ձեռքով» (Հռ. 6:23):

**Վկայությունը՝ Ակմա
Էսթերի**

ՄԱՐԴԿՈՒԹՅԱՆ ՊԱՏՄՈՒԹՅԱՆ ՄԵՋ ԱՄԵՆԱՄԵԾ ԱՆՁՆԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Նա ծառաներ չուներ, բայց մարդիկ Նրան անվանում էին Տեր:

Նա չուներ գիտական կոչում, բայց մարդիկ Նրան կոչում էին Ուսուցիչ:

Նա դեղեր չէր օգտագործում մարդկանց բժշկելիս, բայց Նրան կոչում էին բժիշկ:

Նա բանակ չուներ, բայց թագավորները վախենում էին Նրանից:

Նա չի մասնակցել ոչ մի պատերազմական գործողության, բայց գրավել է ողջ աշխարհը:

Նա չի ապրել պալատում, բայց մարդիկ Նրան Տիրակալ են կոչում:

Նա չի իշխել ժողովուրդների վրա, բայց մարդիկ Նրան Թագավոր են կոչում:

Նա ոչ մի անօրինություն չի գործել, բայց մարդիկ Նրան խաչին են գամել:

Նրան թաղեցին գերեզմանում, սակայն Նա մինչ օրս ողջ է:

Նրա Թագավորությունն այս աշխարհից չէ, բայց այդ Թագավորությունը այն մարդկանց սրտերում է, ովքեր հավատում են Նրան:

Նա խոսում էր սիրուց ու ներելուց, և Նրա Խոսքերը փոխեցին միլիոնավոր մարդկանց կյանքեր:

Նա չէր խոստանում երկրի վրա նյութական բարիքներ, բայց մենք Նրան համարում ենք մեր կյանքի գանձը:

Նա չէր խոստանում որևէ մեկին իշխանություն երկրի վրա, բայց Նրա անունով տկարները զորություն են ստանում:

Չնայած Նա իրենից հետո չի թողել ոչ մի գրավոր Խոսք, բայց Նրա ժառանգությունը թողած Խոսքերը լցրել են անհամար էջեր:

Նրա Խոսքով մենք ուժ ենք գտնում, Նրա չարչարանքներով՝ փրկություն:

Նա՝ մարդկության պատմության մեջ ամենամեծ Անձնավորությունը, շարունակում է հրավիրել զղջման, սիրո և հավերժական կյանքի:

Նրա անունն է Հիսուս Քրիստոս:

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում ենք **Հովհաննու 3:16**-ում. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փվեց, որ ով Նրան հավատա՛ս՝ չկորչի այլ Հավիտե՛նական Կյանք ունենա՛ս»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոխյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Սնազական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	093 38-12-42	Ղազարյան Արտուշ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Աբովյան	094 91-43-24	Քեշիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Գավրյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Սամվելյան Պերճ
Արցախ	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Մաստուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արգուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Մկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուկաս Էդիկ
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Մաստուն
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Մաստուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սյուխակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նաղարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 75-09-65	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրիայան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barihur.org
info@bariur.org